

Recensie: De week van de Belgische muziek (2) ★★★★1/2****1/2

Ã©Ã©n

donderdag 11 februari 2021

foto © een

Recensie:

WasÃ de eerste aflevering van de week van de Belgische muziekÃ al op zijn zachtst gezegd straf te noemen, en bleken onze lezers het programma duidelijk even sterk te waarderen als wijzelf, dan bleek de tweede te bewijzen dat the best echt wel yet to come was. Het concept van dit liedjesprogramma is al even simpel als geniaal: neem een super begeleidingsband onder leiding van Hans Francken, de beste Belgische artiesten zowel aan Vlaamse als aan Franstalige kant, breng ze samen in de mooiste en meest magische concertzaal van Brussel: het Koninklijk Circus en laat die artiesten samen in duo's of trio's aantreden, en je ziet gewoon zangers en zangeressen die boven zichzelf uitstijgen met liveversies die je het gevoel bezorgen: 'damn, kon ik daar maar in het echt bij zijn, al hadden ze me een stoeltje helemaal in de nok â€“ het paradijs â€“ van het Koninklijk Circus kunnen geven'. De week van de Belgische muziek was kortom straf, zeer straf. Dit smaakt naar meer. Hopelijk neemt één haar rol terug wat meer op door muziekprogramma's in te blikken. Want die taak lieten ze de laatste jaren volgens ons iets te veel over aan de commerciële zender.

Op de tonen van 'Pump up the jam' van Technotronic, een van de grootste Belgische hits ooit waar ik als negenjarige mijn eerste dansspasjes op deed, opende de tweede aflevering van De week van de Belgische muziek. Natalia, die erg veel podiumhonger uitstraalde, liet dat nummer blenden met haar 'Risin' waarvoor ze nog een andere Kempense nachtegaal naar Brussel had meegenomen: Barbara Dex. De verrassing van de avond bleek het om vast te stellen dat het Engels eigenlijk Dex beter af gaat dan zingen in het Nederlands wat haar een veel te seuterig en braaf imago heeft opgeleverd.

Lady Linn voegde aan het vocaal Kempense geweld in de hoogte haar lager stembereik toe zodat het geheel heerlijk vol klonk qua klankkleur van stemmen. Dan al keken we er erg naar uit om te ontdekken welke andere samenwerkingen tussen fantastische zangers en zangeressen nog zoal op het menu zouden staan.

Bart Peeters verwees naar het trio door te stellen dat het sisters of soul, Soulsisters zijn, en lichtte zo al een tipje van de sluier op dat Paul Michiels en Jan Leyers, de slotact van het programma zouden worden. Soulsister bracht een strakke mix van hun grootste hits: 'Through before we started', 'Like a mountain', 'Ain't that simple', 'The way to your heart' en 'Tell me what it takes'.

Milo Meskens gaf 'Nu wij niet meer praten' een alternatieve sound mee die wonderwel werkte met die elektrische gitaar. Zijn stem blendde ook prima met die van Pommelien. Thijs bleek erg goed bij stem en het ontzettend naar haar zin te hebben tijdens de opnames. Het was weer genieten om haar te zien genieten. Ã

Eén van de zaken die wij bij Concertnews.be al jaren aankaarten is dat Vlaamse media nauwelijks aandacht schenken aan Franstalige artiesten (uit ons land). Plastic Bertrand gaf ons gewoon gelijk in onze analyse toen hij tegen Bart Peeters zei dat het een eeuwigheid geleden was dat hij nog te zien was op de VRT. Samen met Equal Idiots, die Bertrands nummer 'Ca plane pour moi' ooit moesten coveren voor de Nieuwe Lichting bij Studio Brussel, en dat nu standaard in hun setlist steekt, bracht hij een stevige versie op elektrische gitaren. 'Dichter bij het livegevoel, gaan we voorlopig niet geraken' zei Bart Peeters eerder in het programma. Dat was zeker het geval voor deze kanjer van een rocksong.

Portland blijkt in de wagen wanneer ze naar optredens rijden naar Novastar te

luisteren om zo in de stemming te komen. Samen met Joost Zweegers bracht de band dan ook een prima versie van 'The best is yet to come'.

Salvatore Adamo, die meer dan 100 miljoen platen wereldwijd verkocht heeft, gaf ons mee dat ie drie à vier van zijn nummers in het Japans zingt wanneer hij op tournee is in Japan. Mooie woorden had ie over voor Noémie Wolfs die hij elegant vindt en iemand met finesse. Kennelijk hadden Barbara, Noémie en Natalia afgesproken om zich te hijsen in hetzelfde rood. Wolfs bracht samen met Adamo 'C'est ma vie'. En hoewel het duidelijk te horen was dat de zangeres met roots uit Scherpenheuvel geen native French speaker is, ging het nummer dat voornamelijk door dwarsfluit begeleid werd haar best goed af. Adamo die 77 is, klonk echter fragiel en soms wat gecrispeerd. Zijn stemvolume is beperkt. Het vocale begint live wat nipt te worden bij hem. Wie hem (nog eens) live wil zien, doet dat dus best zo snel mogelijk.

Later in het programma zou Will Tura, die drie jaar ouder is dan Adamo, bewijzen dat hij vocaal toch nog steeds een heel stuk straffer uit de hoek kan komen. Zowel in de hoogte als in de middentonen zong Will krachtig en doorleefd 'Ik mis je zo'. Dat deed ie enkel begeleid door Steve Willaert aan de piano terwijl hij vocaal in dialoog ging met collega Niels Destadsbader die tevens West-Vlaming is. Opvallend was dat het Koninklijk Circus enkel tijdens deze song leeg was. Geen andere collega's waren er dus te zien. Het werkte, want die leegte, die onbezette stoeltjes maakten het gemis tastbaar, en niet alleen voor de concertliefhebbers.

Groter kon het contrast niet zijn met de twee songs die daarvoor te horen waren, waar Regi op dit moment hoge ogen mee gooit: zijn Gene Thomas' cover 'Kom wat dichterbij', 'de grootste Nederlandstalige hit allertijden' aldus Bart Peeters en het met Timofey Reznikov, Thomas Sempels en Jaap Reesema geschreven 'Vergeet de tijd'. De dj en producer nodigde Gene Thomas uit om voor het eerst 'Kom wat dichterbij' in zijn hitversie te brengen samen met Camille Dhont die daarna de lead mocht nemen en ons vocaal mocht wegblazen met 'Vergeet de tijd'. Pommeliers had het hier duidelijk naar haar zin maar vooral: het respect dat ze heeft ten opzichte van haar #LikeMe-collega spatte net als tijdens het Gala van de Gouden K's gewoon van het scherm.

'Steentje' en 'I remember' brachten Brihang en Compact Disk Dummies samen. De twee songs gingen knap in elkaar over, de sound zwol lekker aan en leidde tot een visuele climax met groene lasers. Maar hét beeld van de avond tijdens dat nummer was wat ons betreft het staartje van Pommeliers Thijs dat van links naar rechts danste in de lucht.

< Bert Hertogs >